

Калина. Както стояхъ вънъ и гледахъ мѣсеца, счу ми се че твоя кавалъ нѣгдѣ пакъ свирѣ.... и ...незнамъ какъ да го изкажа...

Косъо. Утрѣщенъ Свети Никита, хвала ти!

— И нѣщо ме потегли къмъ село. Поиска ми се пакъ да те чуя кога си меденъ кавалъ надуешъ, и тѣжна пѣсенъ запѣешъ.

— Шомъ тѣгата ми си обикнала....

— Твоята тѣга ^{по мѣна} ~~по мѣна~~ и мойта мѣка по него-беки се сега разбератъ.

XI.

Гайчо изтичва, възрадвавъ, нѣщо да се похвали на майка си и като вижда Косъо — спира се, вперило погледъ о него.

Калина. Таткото ~~мама~~, не бѣгай!

Косъо. /Дочуль нейнитѣ думи, протѣга рѣдъ къмъ дѣтето./

Гайчо се отдрѣпва и го гледа недовѣрчиво/

Гайчо. Не е той моя татко!

Калина. /Протѣга рѣдъ къмъ Косъо и като го гледа за да разположе дѣтето шепне/ Татко ти ма... О, хубавъ татко! Хубаво татенце!

Косъо. /Почувствувалъ галенията на Калина не я чува каво говори, прѣкланя глава на гърди ѝ унесенъ.

Гайчо. /Застаналъ малко настрана, гледа недовѣрчиво майка си и не се прѣкланя, да се приближи къмъ Косъо./

Дълго мълчание.

Косъо. /Продигналъ глава, като слѣдъ блаженъ сънъ прѣзъ младени гледа я съ повлажнели очи и едва ѝ взема рѣката./

Калина. /Срѣща погледа му и трепва пробудена сила въ нея./

— Калино, сѣкашъ сънъ прѣди 7 години сънувамъ!

— /Тя го гледа мълчаливо./

— Колко е хубаво при тебе!

— /Задавена отъ извикани спомени, очитѣ ѝ се просълзяватъ и за да прѣкрие мѣка, хваща рѣката на Гайчо. /Иди помилвай татка си!

Гайчо. /Нерѣшително обръща глава къмъ Косъо./

Косъо. /Протѣга рѣдъ и го взема на колѣнѣ./

Калина. Помилвай го, той те обича!